

Ben Sadece Senin Gülün Olmayı İstemiştim Oysa

“Yitirilen tüm babalara”

Babacığım;

Gözlerinde ölüm sessizliğini yakaladığım günden beri, bir şeyleri ötelediğimi fark etmemişim. Seni yüreğimde koca, yıkılmaz, yenilmez bir çınar gibi büyütmüşüm yıllar yılı. Şımarık bir çocukken birdenbire büyümenin şokunu yaşıyorum yokluğunla. Sen yoksun öyle mi? İşte bunu kabul edemiyorum bir türlü. Sen benim güvenli sığınağımdın, en kırılgan yerlerimi gizli bir şefkatle onaranım...

Dönüp dolaşıp dergâhına yüz sürdüğüm, orda beni beklediğinden emin olduğum huzurlu bir kapının anahtarıydın. Kara bulutlardan rahmet gibi yağardın daraldığım vakitlerde. Belki kelimelere dökmezdik ama bilirdim sen onaranımdın, yaralarımı saranım...

Yüreğimde nasır izleri

Uzadıkça uzadı sana kıvrılan yollar

Bir tek gülüşün aklımda

Bir de bağrıma bastığım resmin

Sabahları gün aydınlık olsun diye

Teselline muhtaç kelimelerim, kelimelerim...

Bir yalnızlığım şimdi yokluğunla, eksik yaralı bir yanım. Hayatıma ne büyük bir anlam yüklediğinin farkına varamadığım uzun, uzun yıllar geçmiş, nankörce bonkörce harcanmış seninle dolu uzun yıllar. Baktığım her yerde senden bir parça duruyor, öyle canlı öyle unutulmaz. Dimdik bir çınar gibi; ayakta, onurlu, sadece Yaradan'a sığınan bir gidişin vardı. Gidişin ne kadar da manidardı.

Ne çok sustun baba... Uzun zamandır söyleyemediklerinde ne büyük konuşurdun, ne çok şey anlatırdı gözlerin. Onlara bakar

acı çekmemen için yalvarırdım Allah'a. Bir çınara dimdik ayakta ölmek yakışırdı, öyle veda ettin bize ve hayata.

Ne senin kendine ne de bizim sana bir türlü yakıştıramadığımız, içimizi yaralayan çaresiz ifadelerle bakan gözlerin değil hatırlamak istediğim sana dair. Çocukluğum, genç kızlığım ve en çok da anneliğim senin kuşattığın ne çok anıyla dolu. Şimdilerde anıların arasından çekip çıkardığım mutluluk karelerinde yaşıyorum seni. Her daim canlı tutan hatıraları kızım var bana kalan. Onun dilinde her gün, her dakika konuşuyorsun benimle. Aranızdaki o ender bulunan derin ve özel bağın gölgeliğinde serinliyor yüreğim. Bakışlarında sen varsın, gülüşünde son günlerde nadiren yakaladığım gülen gözbebeklerin var.

Hatırla

Ne de güzel duruyordu aramızda

Kuş cıvıltıları ve baharın kıvrak dansı

Ve küçük bir kızın, paytak ve acemi adımları

Oturalım şelalenin kenarında, yanyana

Bir cânın adımlarına mihlanmış bakışlarımız

Düştü düşecek

Bitti bitecek

Rüya

Hiçbir şey tamam olmayacak artık; ne ramazanların coşkusu, ne bayramın sevinci ne hayat ne bahar. Sen yoksun... Eksildik her birimiz kendi içimizde. Bir araya geldiğimiz her an seni yaşıyoruz, senden konuşuyoruz hüznü ve daraltan vakitlerde.

İçten içe biliyorum ki sen en çok hüznlendiğimiz anlarda yanımızdasın ve üzgün bakan gözlerin içimizi titretiyor. Seni acıyla değil özlemle ama mutlulukla anmamızı istiyorsun

artık. Oysa yokluğunla oluşan boşlukta savruluyoruz baba. Her gün biraz daha gevşiyor hayatın ilmekleri.

Yüreğinin şefkati üzerimizdeyken ne kadar da kaygısızmışız oysa. Gündelik telaşlarımıza kurban ettiğimiz sensiz geçen her gün kahır... Acı en çok burasında hayatın yakalıyor yakamızı. Seni yaşamadığımız seninle yaşamadığımız günler gelip gidip kıyımıza vuruyor ya, işte o zaman çoraklaşıyor topraklarımız.

/-Baba! Senin bu kızın fazladan gelmiş dünyaya, yedi numara ne işe yarar Allah aşkına?

-Lüzumsuz konuşma. Kızlarım hepinizden kıymetlidir, serseri...

Havaya şen kahkahalar yayılır, seni kızdırmayı başarmış muziplik diğerlerinin yanına özenle yazılır ve o hiç gelmesi istenmeyen "gün"den sonrasına hatıralar defterinin kapağı kapatılır./

Babacığım;

Sen olmasan diye başlayan cümleler kadar uzağım sensizliğe. O kadar "ben"densin ki içimde ve öyle doluyum ki varlığımla...

Yazgımın seninkinin yanına yazıldığı o gün dün gibi hala. Bir akşam elinde bir yarışma ilanı ile odamın kapısından girişin ve henüz on dört yaşındaki bir çocuğun körpecik yüreğine ilk mürekkep aşkını işleyişin...

"O gün bu gündür" diyorum;

ne zaman yeni bir virgülün hanesine hüznü bir nokta kondursam,

ne zaman düşlerimden bile ağır gelse bir kahrı taşımak ve kalemin insafına terk etsem hayallerimden dökülenleri, başarımın ödülü alnımdaki öpücük sızlar her defasında.

Beklemeden yaşamayı öğretiyor ya yokluğun

Gidişinle kurumaya duran

O kavak ağacı kadar bile

Yetkin değilim peşin sıra koşmaya

Kalmak ta kanatıyor ayaklarımı ama...

Bizi affettin mi baba? Dünyanı daralttığımız, yüreğini titrettiğimiz her geçen zaman için pişmanlığımızı hissedebiliyor musun? Bizimlesin biliyorum, engin hoşgörüsüyle o sıcacık bakışların her yerde...

Dört bir yanını kuşatmışsın hayatın. Sıradan telaşlarda boğulurken bir anda hayalin beliriveriyor gözbebeklerimde, burkuluyorum. İçim eziliyor artık babam yok derken zihnim. Sanki şimdi gitmişsin ya da kapıyı açıp giriverecekmışsin gibi bir his öncesi.

Ama neden sonra anlıyorum; Bir daha süzülüp girivermeyecek o gölge kapıdan, annem "işte geldi" demeyecek, kızım "Büyükbaba bana ne getirdin?" diye çığlıklar atmayacak ve ben varlığının kuşattığı bu evde bir daha aynı huzurla gölgelenemeyeceğim o çınarın dizi dibinde. Her acıda usulca gölgeliğine sığındığım babamı yitirmek ne zormuş şimdi ne zor...

Gücüme neşter vuruldu baba, zayıflığım çırılçıplak kalakaldı bunca anlamsızlığın ortasında. Ölüm girdi seninle arama. Gerçeğin en yalını, en zoru, en kaçınılmazı seni bizden alıp götürdü. Bunca yaşanmışlığa inat ona direnemedik işte, buna gücümüz yetmedi baba.

Senden bana kalan yıllanmış daktilona dokunuyorum, bir zamanlar yalnızlığın derin kuyusunda tuşlarına yüreğimi döktüğüm...

Köstekli saatini kuruyorum her sabah. Çocukluk resmimde delikanlı duruşuyla yanibaşımdaki o özel adama bakıyorum uzun uzun. Kırılan her bisikletin yerine yenisini koyuveren o naif tarafına değıveriyor ve canlanıyor hatıralar. Yalnız olduğum anlarda göz pınarlarım özlemine yenik düşüyor. Meğer ne kadar önemliymiş hayatın karelerine düşen gölgen. Çünkü bir figürü tamamlar gibi duruşunun ardında derin,

köklü bir hikâye yatarmış. Güneşin etrafında pervane yıldızlar gibiymişiz biz; çocukların. Sana baba diyen yüreklerin ışığı, feri söndü şimdi. Bu ağırlık ta ondanmış.

*Sen gittin;
Ağırlık göz kapaklarımda
Güne uyanmaktan bezgin
İki uygunsuz ışık gibi duran
Gözlerim hüzne müptela...*

*Kulağıma üzülmemem gerektiğini fısıldayan sesinden medet umuyorum rüyalarda. Biten bir hayatın ardından bırakılan enkazın altında ezilmemek adına direnen yürekler var; seni seven katıksız, riyasız, umarsız seven “çocuk” yürekler...
Sen bizi hiç büyütmedin ki ya da büyümemiz gerektiğinde kuştüyü hafifliğinde bir can hep yanımızdaydı, soluğunda sırtladı bizi. O sendin; senin soluğunda mola verirdik biz.
Hayat bizi yorduğunda en çok, adanmış bir yüreğe sığınırdık baba, sana sığınırdık.*

Unutmayı beceremediğim o son kare canımı çok yakıyor baba. Biliyorum “gözbebeğini” son kez koklamayı bekliyordun belki. Ama onu zamanında getirmeyi beceremedim ben. Gecikilmiş her randevu acının otağına düşermiş meğer. Ölümüne bir gün kala “Sana Zeliş’ini getirdim baba” nidaları havada asılı kaldı. Hava ki ağır, soluklar kesik, umutlar bitik...

Sen baygın gözlerle ağır ağır bize doğru bir hamle yaptığında çok geçti artık, çok geç. İşte o kare baba durup durup içimi ezen flashbacklerle koparıyor beni hayattan. Tüm kötülöklere siper olabilecek kadar çok sevdiğin, üstüne titrediğın, gözbebeğın Zeliş’inle son buluşmanızdı ve en acı hatırasıydı senli günlerin.

*Hastalığının ilk günlerinde ne olurdu diyordum “onu karnımdaki kızıma bağışlasan”
Kıyamadı belli ki...*

Sonra;

Ne olurdu diyordun; “elinden tutup parka götürsem, istediği

her şeyi alsam ona” Bakkalın önünde terk edilmiş duran o bank ölüm sessizliğinde şimdi. Sanki hala yaramaz çocuklar gibi oturup yan yana, bir çikolatayı paylaşır gibisiniz.

Ve nihayet;

Ne olurdu diyordun son kez, ne olurdu?...

İlk kitabını, ilk önlüğünü alsam da elinden tutup okuluna ilk ben götürsem bu yeter bana. Bu defa umutsuzca ama yine de sarılarak hayata. Olmadı baba.

Yaradan daha çok istedi seni yanında belki. Kızımın yarım kalan büyükbaba düşlerini, umutlarını da yanında götürerek gittin. Bu hayat çok geç buluşturdu sizi. Ama her anında çevrenizdeki her şeyi bir büyüünün içine çeken dolu dolu iki yıldır yaşadığınız. Söylediği şarkıları bile sana ithaf eden, olur olmaz vakitlerde varmışsın gibi seninle muhabbet eden ama her ne olursa olsun yokluğuna öykünmeyen bir hatıradır kızım şimdi.

Her sabah seni emanet ettiğimiz tepebaşına gizliden bir selam yolluyorum, duyuyor musun? İkinizi buluşturmak adına kıyına sığındığımız zamanlarda bağışlanmayı diliyorum en çok. Beni affet diyor sana yüreğimin çaresizliği. Toprağına diz çöküp “onu sana getirdim” diyorum; gözbebeğini, hayatının kaynağını, ışığını getirdim sana.. Geç de olsa getirdim işte. Sevincini görebiliyor musun baba? Sana getirmek üzere küçücük ellerinde sıkı sıkı tuttuğu gülleri-sen çok severdin diye-nasıl da duru bir coşkuyla taşıdığını toprağına.

“Büyükbabam mezar da” derken gözlerinden yüreğime değan hüznü taşıyamıyorum bazen. Çok zor geliyor kabullenmekle anlamamak arasında sıkışıp kalan çocuk yüreğine yokluğunu tarif etmek baba, henüz ben bile güçlkle taşıyorken bu yükü.

Babam;

Son bayramdı, sevgilini koca şeker kâsesinin içinde kaybolmuş buldum. Ne aradığını sır gibi saklıyordu.

Yanına gelmek için her zamanki özeniyle giyindi, süslendi. Bir avucunda sınıksıkı tuttuğu sırrı diğer avucunu sınıksıkı sarmalayan elim...

Sana geldik. Sessizliđinin kıyısına çömeldik. Kızım avucunu ilk o zaman açtı. Sır portakallı şekerdi. Toprağını usulca eşeledi ve şekeri bir ayın ciddiyetinde bırakıverdi elinden.

Portakallı şeker...

Tercihinin sebebini ancak kendime geldiđimde sorabildim.

*“Büyükbabamın en sevdiđiydi anne” deyiverdi.
Hatırlayamadıklarım yüzüzce gizliyorken kendilerini kilitli odalarında kalbimin, küçücük bir yüreğin kocaman vefasına yenildiğimi fark ettim.*

Senden sonra o kadar çok yenildim ki baba.

Yenildim, sırtımı sıvazlayan ellerinden uzakta...

Yenildim, kanadımın rüzgara takıldığı o ilk andan sonra...

Yenildim, küçük bir kızın aynasından yansıyan sûretin her gün daha da silikleşirken...

Yenildim, seni hatırlatmayan günlere ulanan huzursuz uykularda...

Ben yokluğuna yenildim baba... Her gün biraz daha...

Şu sokak senin toprağından süzülmedi mi?

Bu ağaç, ellerinden salıyor büyüsunü havaya

Hala

Karşıdan kalkıyor otobüsler,

Yüreğimde durmuyor ama

Kuşlar o günden beri aynı ağıdı yakıyor

Her baharda

Ki ben her baharda bir kez daha

Soluyorum.

Yakandan eksik olmayan gül kıvamında

Hatıraların hücum ettiği o bankta

Oturuyorum

Sayıyorum adımlarını yokluğunun

Bir iki... Bir iki...

Nedense yürümüyor içimdeki zaptiyeler

Sokağın ucunda yitirken sen

Durulmuyor içimdeki deniz

Bahar... Sol yanımda bir fırtına

Sen... Yakınlardasın

Biliyor musun? "Romantik" olmakla suçluyorlar beni, hayata dair kırgınlıklarına tuz bastığımda. Dilime düşenin gölgesi kâğıda vuruyor ya baba, hani ilk içime ateşini senin düşürdüğün o mürekkep kokusuyla ancak kalkanlarımdan sızan karanlığa direnebiliyorum. Bilmiyorlar, nefesime ket vuran bu yavan ve soluk resim başka türlü kendine asılacak bir duvar bulamayacak. Gözlerim kendiliğinden hüznü kuşandığında içimi dışıma çıkararak sessizlik, ancak harflerin kıvrımlarından yol bulup da ulaşıyor toprağına, görmüyorlar.

Kıyamet... Kıyamet... Kıyamet...

Kelimeler içimde bir meydan savaşında, kıyasıya. Gittiğin gün sulhuna düşman, bozguna ayarlı bir edayla bölünüyor, bölünüyorlar.

İnsanlar?...

Sevdanın toprağından bereketi çaldıkları günün anısına...

Dostluğun kâsesinden kan şerbeti sunmanın sarhoşluğuyla...

Vefa dilendiğimde ben, yalvardığımda yalanın dalına asılmış ruhlara cılız sesimle...

Bir çocuğun gözlerinden hayata açılan pencerelere demir kafesler örülmesin diye haykırırken canhıraş...

Sıgılmıyorum kendime, eteklerimden tutuyor yoksunluğum, hele de sen uzun uzun gelmiyorsun ya rüyalarda.

Güllerinden sızan bir yalnızlığın kollarındayım

Hiçbir şey benzemiyor boğulduğun kana

Hiçbir unutmak avutmuyor sensizliği

Uğra bir ara

Uğra ne olur, olsun... Rüyalarda...

Tüttürelim özlemin çubuğunu, uzun uzun susarak

Sol yanımda bir fırtına

Ben sadece senin gülün olmayı sevmiştim oysa...

Hayat böyle bir şeymiş demek ki; “uyudun uyanamadın olacak” diyen şairin dilindeki sırmış meğer. Yokluğunla hayatın öteki yüzüne değdim; şimdi hayatımda, içimde koca bir boşluk. Yeterince büyümeden üstelik hiç kimseye “Baba” diyemeyecekken bir daha.

Bir kere babası olurmuş insanın

Bir kere

Acıyı ve umudu otağında besleyen.

Hayatın dar koridorlarından geçerken

En çok,

Işığa öykünen...

Bir kere doğarmış insan

Yelken açarken ölüme bir kere

Ve bir kere babası olurmuş

İnsanın

Ölürmüş

Koparmış fırtına bir kere...

Rüyalarda muzip oyunlarıyla şenlendirdiğinde gönlümü, güne taze bir merhabayla uyanır oluyorum. Işıl ışıl gülümsüyorsun ya -hala çok yakışıyor sana- diyorum ki babam küçücük mutlulukların bile bekçisi hala.

Seni çok özlüyorum baba, çok. Onaran şefkatini, kucaklayan muhabbetini, yalnızlığı öteleyen dostluğunu, can yakmayan öfkeni, gözlerinden taşan merhametini...

Sana "Baba" demeyi özlüyorum en çok baba. O tek kelimenin hayatıma kattığı hiç bir şeyi geri isteyemiyorum ne yazık ki. Çeviremiyorum zamanı senli günlere. Sadece bir gün bir yerlerde yeniden buluşmaların çetelesini tutuyorum. Yitirdiklerimize dair beslediğimiz bu umuda sarılıyorum sımsıklı.

Bağışlanmak en çok kavuşmaların müjdesiyle anlamlanıyor. Bu lütfu pamuktan düşlere sarıp sarmalıyor yüreğim. Sonra dua ediyorum senin için... Biraz utangaç, biraz mahcup ellerimi açıyorum Allah'a:

"Dünyada hiç şeksiz elinin tersiyle ittiği tüm nimetleri bağışla ona. Eğilmeden, bükülmeden dimdik ayakta taşıdığı heybesinde dünyaya dair o kadar az şey biriktirdi ki, onu özleyenlerin mutluluklarından başka... Bağışla..."

Nur Zelal CEYLAN